

проти поширення інформації, що шкодить діловій репутації господарюючого суб'єкта (підприємця).

З огляду на викладене, Київський апеляційний господарський суд погоджується з висновком суду першої інстанції, що юридична особа, так само як і фізична особа, має право на відповідь, а також на спростування недостовірної інформації відповідно до ст. ч. 1 ст. 277 Цивільного кодексу України та право на недоторканість ділової репутації відповідно до ч. 1 ст. 299 Цивільного кодексу України.

Відповідно до ч. 3 ст. 277 Цивільного кодексу України вважається, що негативна інформація, поширена про особу, вважається недостовірною.

Згідно з ст. 34 Господарського кодексу України дискредитацією суб'єкта господарювання є поширення у будь-якій формі неправдивих, неточних або неповних відомостей, пов'язаних із особою чи діяльністю суб'єкта господарювання, які завдали або могли завдати шкоди діловій репутації суб'єкта господарювання.

Відповідно до ч. 4, ч. 6 ст. 277 Цивільного кодексу України спростування недостовірної інформації здійснюється особою, яка поширила інформацію. Спростування недостовірної інформації здійснюється незалежно від вини особи, яка її поширила.

Згідно ст. ч. 7 277 Цивільного кодексу України спростування недостовірної інформації відповідно до ч. 7 ст. здійснюється у такий же спосіб, у який вона була поширена.

Відповідно до п. 15 Постанови Пленуму Верховного Суду України від 27.02.2009 року № 1 "Про судову практику у справах про захист гідності та честі фізичної особи, а також ділової репутації фізичної та юридичної особи", при розгляді справ зазначеної категорії суди повинні мати на увазі, що юридичним складом правопорушення, наявність якого може бути підставою для задоволення позову, є сукупність таких обставин: - поширення інформації, тобто доведення її до відома хоча б одній особі у будь-який спосіб; - поширена інформація стосується певної фізичної чи юридичної особи, тобто позивача; - поширення недостовірної інформації, тобто такої, яка не відповідає дійсності; - поширення інформації, що порушує особисті немайнові права, тобто або завдає шкоди відповідним особистим немайновим благам, або перешкоджає особі повно і своєчасно здійснювати своє особисте немайнове право.

Крім того, відповідно до п. 18 Постанови Пленуму Верховного Суду України від 27.02.2009 року № 1 "Про судову практику у справах про захист гідності та честі фізичної особи, а також ділової репутації фізичної та юридичної особи" зазначено, що обов'язок довести, що поширена інформація є достовірною, покладається на відповідача, проте позивач має право подати докази недостовірності поширеної інформації. Позивач повинен довести факт поширення інформації відповідачем, а також те, що внаслідок цього було порушено його особисті немайнові права.

Як правильно вбачається з матеріалів справи та встановлено судом першої інстанції, викладена в опублікованій статті інформація підтверджується наданими відповідачем документами, а саме: листами Державної комісії з регулювання ринків фінансових послуг України, в яких зазначається, що під час проведення перевірки діяльності позивача було встановлено ознаки порушення страховиком вимог чинного законодавства про фінансові послуги, у зв'язку з чим, до останнього застосовувались дисциплінарні заходи, а також постановою про порушення кримінальної справи, відносно Тищенко Альбіни Володимирівни щодо викрадення страхових полісів.

Крім того, викладена у статті інформація, щодо втрати, викрадення та недійсності договорів страхування, про які позивач зазначає в листах у відповідь на заяви про виплату страхового відшкодування страхувальників, що відображено у статті, підтверджується ухвалою Апеляційного суду м. Києва від 22.05.2012 р. у справі №22-ц-2690/8010, якою залишено в силі рішення Солом'янського районного суду м. Києва від 27.03.2012 р. про дійсність укладених з позивачем страхових полісів.

Також, скаржник не надав ані суду першої інстанції, ані суду апеляційної інстанції належних та допустимих доказів, зокрема, не зазначив, яким чином опублікована стаття порушує особисті немайнові права позивача, завдає шкоди відповідним особистим немайновим благам, або перешкоджає особі повно і своєчасно здійснювати своє особисте немайнове право.

Крім того, Київський апеляційний господарський суд відзначає, що відповідно до листа Товариства з обмеженою відповідальністю "Інтернет інвест" домен dedal.ua (сайт на якому було розміщено спірну інформацію) належить Товариству з обмеженою відповідальністю "ДЕДАЛ-СЕРВІС" тоді як відповідач по даній справі – Товариство з обмеженою відповідальністю "Страховий брокер "Дедал".

Відповідно до ст. 33 Господарського процесуального кодексу України, кожна сторона повинна довести ті обставини, на які вона посилається як на підставу своїх вимог і заперечень. Докази подаються сторонами та іншими учасниками судового процесу.

Проте, в даному випадку, апелянт, всупереч вимог вказаної норми закону, не надав суду апеляційної інстанції належних доказів на підтвердження своїх доводів та вимог, заявлених в апеляційній скарзі.

З огляду на встановлене, колегія суддів дійшла висновку про відсутність підстав для зміни чи

